

Sygn. akt VI GC 580/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nyga

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Spółka z o.o. w Ś.

przeciwko: (...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda (...) Spółka z o.o. w Ś. kwotę 2 914,80 zł (dwa tysiące dziewięćset czternaście złotych osiemdziesiąt groszy) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 363 zł (jeden tysiąc trzysta sześćdziesiąt trzy złote) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 580/16/3

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. wystąpiła przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. z pozwem o zapłatę kwoty 2 914,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu,

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 21 października 2015 r. samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...) stanowiący współwłasność A. K. (1) i A. K. (2) został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Powód zawarł z poszkodowanymi umowę z dnia 17 grudnia 2015 r. dotyczącą najmu pojazdu zastępczego marki B. (...) o nr rej. (...). Samochód był wynajmowany przez poszkodowanych od dnia 17 grudnia 2015 r. do dnia 30 grudnia 2015 r. Opłata za wynajem samochodu została udokumentowana fakturą VAT nr (...) z dnia 7 stycznia 2016 r. w kwocie 5 854,80 zł brutto przy stawce dobowej w wysokości 418,20 zł brutto. W dniu 17 grudnia 2015 r. powód nabył od poszkodowanych wierzytelność w drodze umowy cesji wierzytelności, przysługującą wobec pozwanego. W dniu 20 stycznia 2016 r. pozwany wydał decyzję o wypłacie częściowej odszkodowania, tj. wypłacie kwoty 2 940 zł brutto z uwagi na redukcję czasu najmu pojazdu i stawki dobowej.

W dniu 9 maja 2016 r. w sprawie o sygn. VI GNc 652/16/5 Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowy w Tychach wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany zakwestionował zasadność roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości. Pozwany wskazał, iż ponosi jedynie wydatki celowe oraz ekonomicznie uzasadnione i nie jest zasadne nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej. Stawki najmu nie powinny przekraczać stawek stosowanych na rynku lokalnym, a stawka zastosowana przez powoda nie jest rynkową. Komercyjny wynajem pojazdu klasą odpowiadającego pojazdowi wynajętemu przez poszkodowanego odbywa się według stawek znacznie niższych. Pozwany zakwestionował okres na jaki poszkodowany wynajął pojazd zastępczy. Przedłużająca się naprawa jest wyłączną winą warsztatu naprawczego. Mając na uwadze rodzaj uszkodzeń nie jest uzasadnionym okresem wynajmu czas oczekiwania na oględziny oraz części zamienne czy też okres oczekiwania na akceptację kalkulacji naprawy przez zakład ubezpieczeń. W ocenie pozwanego naprawa, a co za tym idzie uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego nie powinien przekroczyć 5 dni. Poszkodowany przyczynił się w znaczącym stopniu do rozmiarów szkody, albowiem nie wyraził zainteresowania najmem oferowanym przez pozwanego i skorzystał z oferty powoda.

W dalszym piśmie procesowym powód wskazał, iż kluczowym czynnikiem determinującym czas naprawy była konieczność dokonania dodatkowych oględzin pojazdu i weryfikacja kosztorysu naprawy, a także czas oczekiwania na części zamienne niezbędne do przeprowadzenia naprawy. Ograniczenie czasu przez pozwanego do 5 dni jest bezpodstawne. Zdaniem powoda stawka w wysokości 418,20 zł brutto nie jest wygórowana i nie jest rażąco wyższa od tych stosowanych na rynku lokalnym.

Sąd ustalił co następuje:

Bezspornym jest, że samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...) stanowiący współwłasność A. K. (1) i A. K. (2) został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody jest pozwany. Bezspornym jest również fakt, iż pozwany po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłacił powodowi częściowe odszkodowanie w kwocie 2 940 zł z uwagi na redukcję stawki dobowej najmu oraz redukcję czasu najmu pojazdu zastępczego. W związku ze zdarzeniem objętym odpowiedzialnością cywilną pozwanego w dniu 17 grudnia 2015 r. powód zawarł z poszkodowanymi umowę najmu pojazdu zastępczego marki B. (...) o nr rej. (...). Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanych od dnia 17 grudnia 2015 r. do dnia 30 grudnia 2015 r.

Dowód: umowy najmu wraz z załącznikami (k. 12-17), protokół zdawczo – odbiorczy (k. 15), oświadczenie (k. 27), decyzja (k. 31).

Z historii naprawy pojazdu wynika m.in. że w dniu:

- 15.12.2015 r. – zamówiono części (otrzymano części w dniu 17.12.2015 r.)
- 17.12.2015 r. – przyjęto samochód do naprawy,
- 21.12.2015 r. – zgłoszono i przeprowadzono dodatkowe oględziny pojazdu, wysłano do akceptacji poprawioną kalkulację naprawy,
- 22.12.2015 r. – pozwany zaakceptował kalkulację naprawy, zamówiono części,
- 29.12.2015 r. – otrzymano zamówione części,
- 30.12.2015 r. zakończono naprawę i odebrano pojazd.

Dowód: historia naprawy (k. 30).

W dniu 7 stycznia 2016 r. powód wystawiła na rzecz A. K. (2) fakturę VAT nr (...) na kwotę 5 854,80 zł brutto z tytułu wynajmu samochodu zastępczego przez okres 14 dni przy cenie jednostkowej brutto 418,20 zł netto za dzień.

Dowód: faktura VAT (k. 28), cenniki (k. 32-36).

W dniu 17 grudnia 2015 r. poszkodowani i powód zawarli umowę cesji wierzytelności zgodnie, z którą cedent przełał na cesjonariusza swoją wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 21 października 2015 roku.

Dowód: umowa cesji wierzytelności (k. 17).

Pismem z dnia 6 lutego 2016 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2 914,80 zł, jednakże bezskutecznie.

Dowód: wezwanie (k. 37).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty znajdujące się w aktach sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powód domagał się zasądzenia 2 914,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty wskazując, że w drodze cesji nabył wierzytelność - prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 21 października 2015 roku.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości podnosząc, iż w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił na rzecz powódki kwotę 2 940 zł jako adekwatną do poniesionej szkody tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, weryfikując zarówno stawkę dobową jak i okres najmu pojazdu zastępczego.

W myśl art. 361 § 1 i 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podnieść należy, że w myśl obowiązujących przepisów kodeksu cywilnego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). Celem i skutkiem przelewu wierzytelności jest przejście na nabywcę ogółu uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. W takim wypadku stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, a zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela. W razie podjęcia kroków celem wyegzekwowania należności, warunkiem otrzymania należności przez nabywcę wierzytelności jest udowodnienie, że

takie prawo przysługiwało pierwotnemu wierzycielowi. W ocenie Sądu powód w należyty sposób wykazał, iż skutecznie nabył przedmiotową wierzycielność od poszkodowanego.

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Co ważne nie ulega wątpliwości, że poszkodowany niewątpliwie poniósłby szkodę w majątku, gdyby musiał opłacić wynajem pojazdu zastępczego w dniu wynajmu, lub w chwili zdania pojazdu. Nadto należy przyjąć, zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, iż „Pojęcie straty w rozumieniu art. 361 § 2 k.c. obejmuje także wymagalne zobowiązanie poszkodowanego wobec osoby trzeciej” (SN III CZP 62/08). Dodać także należy, iż przywrócenie możliwości korzystania z samochodu nie następuje przez korzystanie ze środków komunikacji zbiorowej, a może być niejako odtworzone poprzez korzystanie z wynajętego samochodu zastępczego. Nadto zauważyć trzeba, że w obecnych czasach samochód jest rzeczą używaną w codziennym życiu, korzystanie z niego nie jest obecnie objawem luksusu, a rzeczą typową.

Warto nadmienić iż w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Najmowany pojazd zwrócono z chwilą otrzymania własnego pojazdu już naprawionego.

Odnośnie okresu najmu powódka wykazała dokumentem stanowiącym historię naprawy czas, w którym samochód poszkodowanego pozostawał w zakładzie naprawczym. Łącznie okres ten wynosiłby 14 dni, przy uwzględnieniu weekendowej przerwy w czasie pracy oraz biorąc pod uwagę system pracy zakładu naprawczego, jednakże pozwany skorygował okres najmu samochodu zastępczego do 5 dni. W ocenie Sądu, przy obliczaniu czasu koniecznego do dokonania naprawy należało uwzględnić czas potrzebny do dodatkowych oględzin pojazdu i czas potrzebny na weryfikację kosztorysu naprawy, a także czas oczekiwania na części zamienne niezbędne do przeprowadzenia naprawy. Okoliczność ta nie może obciążać wynajmującego samochód zastępczy, ani nawet zakład naprawczy. Podkreślić należy, że technologiczny czas naprawy musi różnić się od rzeczywistego czasu naprawy, gdyż czas technologiczny uwzględnia jedynie czas przeznaczony na naprawę i nie uwzględnia okoliczności związanych z funkcjonowaniem zakładu naprawczego w realnym świecie. Technologiczny czas naprawy zakłada sytuację idealną dotyczącą ciągłego zajmowania się wyłącznie jednym naprawianym pojazdem, do którego części dostępne są od ręki.

Mając na uwadze procedurę likwidacji szkody i czas jej trwania, wskazany przez powoda okres naprawy 14 dni, przekładający się na okres wynajmu samochodu zastępczego znajduje uzasadnienie w przedstawionym przez powoda dokumencie. Mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że uzasadniony okres wynajmu samochodu zastępczego przez poszkodowanego wyniósł 14 dni.

Powód zastosował stawkę w wysokości 418,20 zł brutto za dobę najmu pojazdu zastępczego, wskazując w toku postępowania, iż zastosowana przez nią stawka mieści się w granicach średnich stawek stosowanych przez inne podmioty wynajmujące samochody zastępcze. Pozwany natomiast uznał, iż jest to stawka wygórowana.

W ocenie Sądu powódka stosownie do art. 6 k.c. za pomocą przedłożonych cenników wykazała wysokość średnich stawek dobowych za wynajem pojazdu. Sąd uznał, iż w przedmiotowej sprawie stawka przyjęta przez stronę powodową w wysokości 418,20 zł brutto za dobę mieści się w granicach średnich stawek za wynajem samochodu zastępczego i jednocześnie nie jest nadmiernie wygórowana. Nadto pamiętać należy, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania zakładu świadczącego swoje usługi najtaniej, dlatego też Sąd nie mógł się zgodzić z pozwanym, co do podniesionego przez niego zarzutu, iż powód zastosował stawkę dużo wyższą i odbiegającą od stosowanych u innych usługodawców, zwłaszcza że powódka przedstawił na poparcie stawianych przez nią twierdzeń stosowne cenniki

potwierdzające zasadność przyjętej stawki. Argument pozwanego, jakoby poszkodowany przyczynił się w znaczącym stopniu do rozmiarów szkody, albowiem nie wyraził zainteresowania najmem oferowanym przez pozwanego i skorzystał z oferty powoda, należało uznać za chybiony, albowiem pozwany nie wykazał teź okoliczności stosownie do art. 6 k.c.

Zatem biorąc pod uwagę wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powódkę roszczenie za zasadne i w związku z tym w punkcie 1 wyroku zasądzono na podstawie art. 415 k.c. w związku z art. 822 § 1 k.c. od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 914,80 zł.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. w zw. z art. 817 k.c. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jak wynika z § 2 gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1. Powód domagał się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 146 zł tytułem opłaty od pozwu, 1 200,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z § 2 pkt. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 5 listopada 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. ze zm.).

SSR Jolanta Brzęk